

HỒI 399

Chứng Thật Nội Gian

Từ Tử Lăng không phải là Hầu Hi Bạch, cố nhiên không hiểu tính nết của Kỷ Thiển, lại cũng sợ nói sai bị ả phát giác là của giả, chỉ nói: “Ta với cô ta có duyên gặp gỡ một lần ở Quan ngoại, chỉ vậy thôi.”

Kỷ Thiển hừ lạnh: “Nếu quan hệ chỉ là gặp gỡ một lần, vì sao thị sai người tìm người khắp nơi, lại mất công ở Đông thị chờ người trở lại Hung Xương Long. Theo ta nhất định hai người có quan hệ mờ ám chi đó, lại còn muốn giấu giếm người ta.”

Từ Tử Lăng bắt đầu phát giác nữ nhân này không hề đơn giản, đồng thời cũng bị câu hỏi của ả làm cho luống cuống. Đành nhún vai trả lời: “Cô nương nói không tin, tại hạ cũng chẳng có cách nào, quan hệ duy nhất của ta với cô ấy là do một lần ta thắng bạc, thực sự chỉ có thế.”

Kỷ Thiển mắt sáng rực, nhìn gã chằm chằm nói: “Thì ra người tinh thông đồ thuật, Mạc công tử từng hạ uy phong Hồ Tiểu Tiên ở đâu?”

Từ Tử Lăng ngậm thở dài, biết rằng đã vì Hầu Hi Bạch chuốc lấy phiền phức, coi như hai bên hòa nhau, thấp giọng nói: “Ở Cửu Giang.”

Kỷ Thiển hoan hỉ nói: “Vậy nhất định là ở Nhân Như các do Đồ Quỷ Tra Hải chủ trì, đúng không? Nhưng người giành được giải thưởng Thiên Cửu là Hồ Tiểu Tiên chứ đâu phải Mạc đại gia người.”

Từ Tử Lăng bây giờ mới biết người giành giải Thiên Cửu là ai, nói: “Ta không tham gia tranh giải Thiên Cửu, chỉ là lúc trước giải có đánh mấy bàn với cô ta.”

Lúc này có mấy thanh niên công tử đi về phía hai người, Kỷ Thiển thở dài: “Đám oan quỷ kia lại đến rồi!”

Đoạn đưa tay cấu mạnh tay gã, hạ giọng nói: “Để sau sẽ tính sổ với người!”

Nói xong vội vã bỏ đi.

oOo

Khả Đạt Chí đưa người đẹp đến nơi, cười ha hả: "Rốt cuộc cũng gặp được Mai Chưởng môn. Nghe nói Mai huynh từng giao thủ với Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, không biết chuyện này có thực hay không?"

Hỷ Nhi nét mặt hớn hở thi lễ với mọi người, đối với Sa Thành Công thì tỏ vẻ lãnh đạm, mắt nhìn Khấu Trọng trong bộ dạng sửu thần y như có điều muốn nói.

Mai Tuấn bị nàng chọc đúng chỗ đau lòng thầm giận dữ, nhưng không thể không trả lời, đành đáp: "Đúng là có gặp nhau, nhưng chưa thực sự giao đấu, hai tên đó là hạng nhất gan, chỉ giỏi nhất là chạy trốn."

Khấu Trọng nghe vậy ngấm cảm thấy tức cười, Thường Hà thì lộ vẻ khinh miệt.

Ba cha con Sa Thiên Nam, Sa Thành Tự và Sa Thành Đức bị ngăn lại ở phía sau nói chuyện với người khác, không tham gia đàm thoại ở đây.

Khách khứa đứng đầy quảng trường có tới vài ngàn người nhưng cũng không thấy chật chội. Được cái tiết trời đẹp dễ, vàng trắng sáng treo cao, lại được bức tường cung điện ở phía bắc chắn hết gió lạnh khiến bên trong quảng trường rất ấm áp.

Khả Đạt Chí khẽ cười: "Có Tề vương và Mai huynh lãnh đạo, bọn họ chỉ nghe tiếng gió đã bỏ chạy rồi. Theo nhận định của Mai huynh, hai người đó rốt cuộc có đáng gọi là cao minh không?"

Khấu Trọng và Thường Hà cùng không có hảo cảm với Mai Tuấn, đưa mắt cho nhau, đều thấy buồn cười khi nghe lời Khả Đạt Chí hàm chứa ý chê cười Mai Tuấn cậy người đông thế mạnh, đương nhiên đối phương phải phá vây đào tẩu.

Mai Tuấn là người thông minh, lẽ nào không hiểu trong lời hấn có ý riêng, bất quá Khả Đạt Chí hiện tại đang là người được trọng vọng nhất trong Trường Lâm Quân, lại có Đông Đột Quyết đỡ lưng, vì vậy chẳng thể không nhẫn nhịn, vờ như không có chuyện gì xảy ra đáp: "Chuyện này hơi khó nói, mỗi người bọn họ đều có sở trường, mà đều chẳng câu nệ kiểu cách gì, bất cứ chiêu thức bình thường nào họ sử dụng đều trở thành hết sức hữu hiệu."

Khấu Trọng chưa bao giờ nghe địch nhân bình luận như thế về võ công của gã và Từ Tử Lăng, cảm giác hết sức mới mẻ.

Khả Đạt Chí vẻ mặt nghiêm trọng nói: "Hình dung theo lời Mai Chương môn thì hai người đó đã đạt tới cảnh giới của đại gia võ học rồi mới có thể biến cố hủ thành thần kỳ, đưa tinh xảo vào thô sơ. Nếu được quyết đấu với bất kỳ ai trong hai người ắt là chuyện thống khoái trong đời."

Sa Thành Công cuối cùng cũng tìm được cơ hội, hăm hừ nói: "Uy danh của hai người này ở Lạc Dương rất thịnh, Khả huynh nếu gặp bọn họ sẽ có mấy phần chắc thắng?"

Khả Đạt Chí nhún vai: "Nửa phần cũng chẳng có."

Mọi người xung quanh kể cả Khấu Trọng đều ngạc nhiên thấy hắn khiêm tốn như vậy.

Sa Thành Công cười ha ha: "Như vậy Khả huynh nên cẩn thận kẻo khoái sự biến thành hận sự."

Khả Đạt Chí lộ nét cười đầy vẻ trào lộng, ánh mắt thâm thúy trước tiên hờ hững lướt qua Hỷ Nhi rồi mới quay sang trả lời Sa Thành Công: "Nhị công tử không phải người luyện võ nên không rõ võ học không những phải nghiên cứu căn cơ chiêu thức, mà còn chú trọng tâm pháp hơn. Tâm pháp Cuồng Sa đao pháp của tiểu đệ vốn là 'bại trung cầu thắng', đạo lý này tương đối huyền diệu, khó lòng giải thích rõ bằng đôi ba câu."

Khấu Trọng động tâm trước tiên, tuy già chưa thể nắm được tâm pháp Khả Đạt Chí đã nói, nhưng có thể đem tinh thần gắng sức phản bại thành thắng giao thủ với địch nhân thì thật hết sức đặc biệt. Bất giác cảm thấy hơi lo cho Từ Tử Lăng.

Hỷ Nhi lộ vẻ sùng bái, điều này so với lời lẽ của Khả Đạt Chí còn làm tổn thương Sa Thành Công hơn, lập tức khiến hắn nói không nên lời.

Mai Tuấn ngạc nhiên: "Thì ra Khả huynh có thứ độc môn tâm pháp như vậy, trách gì Cuồng Sa đao pháp không biết đâu mà đề phòng, biến hóa khôn lường."

Khả Đạt Chí thần nhiên: "Đao pháp này tiểu đệ ngộ ra khi ở đại mạc, ai đã từng qua đó đều cảm nhận tư vị tử vong, bất trắc và tuyệt vọng tràn ngập khắp nơi, mà tuyệt xứ tìm sinh cơ chính là nguyên lý của bại trung cầu thắng."

Hỷ Nhi khen ngợi: "Khả gia nói hay quá."

Khả Đạt Chí tựa như muốn chọc tức Sa Thành Công, cúi đầu khẽ nói: "Chẳng phải là Hỷ Nhi cô nương thích coi trò vui sao? Bên kia vừa bắt đầu biểu diễn trò đấy."

Hỷ Nhi hớn hỏ nói: "Xin Khả gia chờ chút, Hỷ Nhi muốn nói mấy lời với Mạc tiên sinh."

oOo

Từ Tử Lăng đưa mắt tìm kiếm huynh đệ Bốc gia, chợt liếc thấy Khấu Trọng đang nói chuyện với Hỷ Nhi .

Gã chỉ nhớ loáng thoáng hình bóng Hỷ Nhi năm nào, vì vậy nhất thời không nhận ra nàng đã trở nên kiều diễm đến thế, đang lăm bắm tự hỏi vì sao lại có người đẹp để ý đến Khấu Trọng với dung mạo hiện thời, chợt một người xuất hiện trước mặt cười ha hả nói: “Không ngờ lại gặp Mạc huynh.”

Từ Tử Lăng ngạc nhiên dừng bước, té ra cao thủ Đột Quyết Khả Đạt Chí, một hồi lâu gã vẫn chưa quen với ý nghĩ có quen biết hần, bất giác hơi lúng túng.

Thường Hà và Mai Tuần đến bên Khả Đạt Chí, Thường Hà còn giữ lễ chào hỏi Từ Tử Lăng, nhưng Mai Tuần khoe miệng lộ một nét cười lạnh, bộ dạng chỉ muốn coi nhiệt náo và thừa cơ dậu đồ bìm leo.

Khấu Trọng rời khỏi Hỷ Nhi bước tới, Sa Thành Công thừa cơ chạy lại đeo bám nàng.

Khách nhân xung quanh nghĩ rằng Khả Đạt Chí và Từ Tử Lăng là bằng hữu chào hỏi nhau, không hề phát giác địch ý giữa hai người.

Khả Đạt Chí thấy Từ Tử Lăng trùng trùng nhìn mình, kinh ngạc hỏi: “Chẳng lẽ Mạc huynh lo lắng sao?”

Từ Tử Lăng hồi phục lại, tâm thần kịch chấn.

Bằng trực giác hơn hần người thường, gã cơ hồ có thể khẳng định Khả Đạt Chí vì biết người xuất thủ đêm nay là ‘Mạc Vi’ của hần nên mới nhằm tưởng rằng gã đang lo sợ. Điều này hết sức hữu dụng vì từ đó có thể khẳng định trong đám người Thiên Sách Phủ vừa rồi có nội gian của Lý Kiến Thành, bằng không Khả Đạt Chí chẳng thể nào đoán được người xuất thủ là gã chứ không phải là Lý Tịnh.

Chuyện này rất quan trọng, phải báo ngay cho Lý Tịnh.

Hắng giọng nói: “Vì sao Khả huynh nói vậy?”

Khả Đạt Chí cũng là kẻ tài trí tuyệt cao, lập tức phát giác lời nói có vấn đề, mặt không đổi sắc mỉm cười nói: “Bốn nhân hiểu thuật xem người tinh tế, cũng chỉ tùy tiện nói một câu. Xin có lời khuyên Mạc huynh, chim khôn chọn cành mà đậu, Mạc huynh nếu lầm e sẽ có hậu

quả khó lường. Nếu không phải bốn nhân hết sức tán thưởng kiếm pháp của Mạc huynh cũng sẽ chẳng phí công nói câu này.”

Lúc này Khấu Trọng đến bên cười ha ha: “Khả gia rèn luyện ngôn từ Trung Nguyên quả thật xuất sắc, xuất khẩu thành chương, tiểu nhân vạn lần không bằng. Hắc! Vị này là...?”

Thường Hà nói: “Là Mạc Vi lão sư của Hưng Xương Long.”

Khấu Trọng nói: “Chúng ta đã gặp nhau rồi. Mạc huynh và gia thúc cùng họ cùng tên, còn thân hơn cả những người cùng họ, đã có duyên như vậy có cơ hội nhất định phải cùng nhau cụng ly cạn chén.”

Từ Tử Lăng giả bộ không quen biết Mai Tuần, đưa mắt nhìn hắn, Mai Tuần ngạo nghễ ngược nhìn lên trời, Khấu Trọng cố ý ngạc nhiên hỏi: “Chẳng phải là Mai huynh có gì không vừa ý Mạc huynh chứ?”

Mai Tuần lạnh lùng nói: “Đạo bất đồng bất tương mưu, có dịp nhất định phải lĩnh giáo kiếm pháp đến Khả huynh cũng phải tán thưởng của Mạc huynh.”

Câu nói này chứa đầy mùi vị thuốc súng, không khí lập tức khẩn trương.

Khấu Trọng hăng giọng đang muốn nói, Khả Đạt Chí cắt ngang xen vào: “Xin Mạc huynh cân nhắc kỹ, đừng để hối không kịp.”

Từ Tử Lăng cười lớn: “Mạc Vi này nói một là một, nói hai là hai, chưa từng biết cái gì kêu là hối hận.”

Nói xong phất tay áo bỏ đi.

Mai Tuần hắc hắc cười lạnh đầy vẻ coi thường.

Khấu Trọng hạ giọng hỏi Thường Hà: “Chuyện gì vậy?”

Khả Đạt Chí nhìn theo bóng Từ Tử Lăng đi xa, khẽ cười: “Đêm nay Khả Đạt Chí ta sẽ khiến hăn hiểu rõ thế nào là hối hận.”

oOo

“Đang! Đang! Đang!”

Tiếng chuông vang lên báo hiệu dạ yến cung đình bắt đầu.

Lý Uyên đầu đội long quan, mình khoác hoàng bào cùng đám cận thần, phi tần và ba con Kiến Thành, Thế Dân và Nguyên Cát xuất hiện trong tiếng cổ nhạc vang lừng bước lên lầu môn Thừa Thiên tiếp thụ lời chúc mừng của quần thần và tân khách, đồng thời nói mấy lời thích hợp với buổi lễ.

Không khí trên quảng trường lập tức nhộn nháo, khi Lý Uyên từ môn lầu trở lại cung Thái Cực, các trò diễn lập tức bắt đầu, những người có tư cách nối đuôi nhau tiến về Thái Cực cung dự yến.

Tiến vào Thừa Thiên môn là đến Gia Đức môn nằm giữa Thừa Thiên và Thái Cực hai cửa, đây rõ ràng là một dạng bình phong an toàn chắn giữa hai cửa Thừa Thiên và Thái Cực.

Bước qua Thái Cực môn hai bên trái phải là Chung lâu và Cổ lâu, phía trước là điện Thái Cực hùng vĩ tráng lệ, cực kỳ khí thế tọa lạc ở phía chính bắc quảng trường. Một con đường lát đá nằm giữa quảng trường xây gạch xám đi thẳng vào cửa điện dùng làm ngự lộ.

Thái Cực điện là kiến trúc hoành tráng nhất trong Hoàng cung, bề ngang mười hai gian, sâu mười lăm gian, đáng khen ngợi nhất là mái điện được làm theo kiểu bốn mái nghiêng, sắp thành bốn tầng cao ngất, trong đơn giản có phức tạp, đích thực là sự kết hợp cơ học với mỹ cảm.

Điện đường rộng rãi ở đầu phía bắc đặt sáu cái bàn tròn cho chủ tịch đoàn, ngồi đây đương nhiên là người thuộc vương tộc. Hai phía đông tây an bài chỗ ngồi thứ tự ngay ngắn.

Từ Tử Lăng theo người của Thiên Sách Phủ tiến về Thái Cực điện, tranh thủ cơ hội nói chuyện nội gian với Lý Tĩnh, Lý Tĩnh nghe vậy nhăn tít cặp lông mày, lại vì không tiện bàn bạc, chỉ gật đầu tỏ ra đã hiểu.

Trưởng Tôn Vô Ky đến bên Từ Tử Lăng, điềm đạm nói: “Mạc huynh và Lý tướng quân nói chuyện thật tâm đắc!”

Từ Tử Lăng biết hẳn là người thận trọng mưu trí, không dám coi thường, gượng cười nói: “Trưởng Tôn huynh nhầm rồi, Lý huynh chỉ là không yên tâm về công phu của kẻ hèn này.”

Lý Tĩnh giả bộ bối rối nói: “Mạc huynh xin chờ nghĩ nhiều, vì sự việc quan hệ trọng đại nên Lý mỗ mới hiểu kỳ hỏi thêm mấy câu.”

Trưởng Tôn Vô Ky nói: “Nghe đồn sau khi giao thủ với Mạc huynh đêm đó, Khả Đạt Chí có nói chuyện với người khác rằng thân pháp của Mạc huynh giỏi hơn kiếm pháp. Tiểu đệ

và Kính Đức từng cùng nhau suy đoán cẩn thận về lời bình luận cổ quái này của hắn nhưng nghĩ mãi cũng không ra. Mạc huynh là người trong cuộc nhiều khả năng hiểu được ý tứ ngầm chứa trong lời nói của Khả Đạt Chí.”

Từ Tử Lăng ngẫm hoảng sợ, bất giác có cách nhìn khác về Khả Đạt Chí. Đương nhiên gã hiểu rõ câu nói đó chỉ ra rằng kiếm chiêu học của Hầu Hi Bạch hoàn toàn không thể phối hợp với thân pháp tiêu sái huyền diệu của gã, lại không biết có phải vì gã khi ứng chiến không dùng Mỹ Nhân phiến quen thuộc. Nhưng làm thế nào mà hắn khám phá được?

Lý Tịnh nói: “Chúng ta qua một bên.”

Để khỏi gây trở ngại người khác, ba người tới một góc quảng trường tiếp tục câu chuyện vừa rồi.

Từ Tử Lăng nhìn về phía Khấu Trọng giả làm Mạc thần y, hai bên có Mai Tuần và Thường Hà bồi tiếp đứng lẫn trong đám tân khách trên các bậc thềm đá trắng dẫn lên đại điện, nói: “Đêm ấy vì có Thái tử Kiến Thành ngồi đó, kẻ hèn này không dám sử hết kiếm pháp, vì thế Khả Đạt Chí mới có lời phê bình như vậy.”

Bàng Ngọc và Uất Trì Kính Đức trông thấy họ từ xa chạy lại chào hỏi, Bàng Ngọc cười: “Có phải đang thương lượng đại kế diệt ác đêm nay không? Bọn ta đều phải trông cậy vào Mạc lão sư đấy.”

Uất Trì Kính Đức vẻ mặt nghiêm trọng nói: “Cuồng Sa đao của Khả Đạt Chí e rằng chỉ có Thiên Dao của Tống Khuyết mới chắc thắng được, dù là Khấu Trọng dùng Tỉnh Trung Nguyệt đối phó với hắn thì thắng phụ vẫn chưa biết. Vì vậy Mạc lão sư chớ quá cầu thắng, bởi không những Khả Đạt Chí hết sức dẻo dai, mà còn rất giỏi lấy cứng đụng cứng, thực sự là một cao thủ đầy sức mạnh.”

Từ Tử Lăng thầm nghĩ Uất Trì Kính Đức chỉ biết được Khấu Trọng ngày xưa khi còn ở Lạc Dương, trải một phen rèn luyện từ bấy đến giờ, được Thiên Dao Tống Khuyết tận tâm bồi dưỡng chỉ bảo, lại từng đối trận với Tứ đại thánh tăng, Khấu Trọng hiện giờ không còn là Khấu Trọng thời ở Lạc Dương nữa.

Đương nhiên gã không vì thế mà khinh địch.

Lý Tịnh nói: “Kính Đức yên tâm, Mạc lão sư nhất định không phạm phải khuyết điểm sơ hốt đâu.”

Trưởng Tôn Vô Ky ngạc nhiên: "Tiểu đệ có cảm giác kỳ quái, tựa hồ như Mạc lão sư không hề coi Khả Đạt Chí ra gì, đó phải chăng Vô Ky coi lầm?"

Lúc này trong đoàn người rong rảnh nhập điện bất chợt nổi lên một trận xôn xao, nguyên lai là Thượng Tú Phương tới, đi theo nàng là Hồng Phát Nữ, trai gái đua nhau nhìn ngắm phong thái nàng, đủ thấy mị lực của nàng lớn biết chừng nào.

Nhìn thấy Lý Tịnh, hai nữ nhân bước tới, gây nên không ít ánh mắt đổ kỵ.

Từ Tử Lăng tranh thủ hai người chưa tới, nói với Trưởng Tôn Vô Ky: "Ta coi danh lợi rất đậm bạc, đêm nay chẳng cần phân sinh tử, vì vậy không mấy để tâm đến chuyện này, chuyện gì cũng để đến đâu hay đến đó, không phải như Trưởng Tôn huynh nghĩ là coi thường Khả Đạt Chí đâu."

Trưởng Tôn Vô Ky dường như có chút nghi ngờ, tuy vì Thượng Tú Phương đến mà không hỏi lại nhưng đôi mày vẫn nhíu chặt. Mọi người nồng nhiệt chào đón Thượng Tú Phương.

Thượng Tú Phương đích thực thiên sinh lệ chất, nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành, điểm rung động lòng người nhất của nàng là dù đi, đứng, nằm, ngồi đều vô cùng duyên dáng, điệu cười, nét chau chằng có gì không điển đảo chúng sinh.

Khi nàng tới trước mọi người, kể cả Lý Tịnh không ai không bị vẻ hấp dẫn phi thường trong trang phục tao nhã của nàng chấn động đến mức nghệt thở.

Cặp mắt mở lớn long lanh ẩn chứa vô vàn tình cảm chuyển động, sau cùng ngừng lại trên mặt Từ Tử Lăng, nhưng lại khẽ cười nói với mọi người: "Tú Phương sinh lòng hiếu kỳ, thấy các vị thảo luận rất hăng say không nhịn được mới bắt Hồng Phát thư thư đưa Tú Phương qua đây hóng chuyện."

Mọi người đương nhiên đều biết nàng nói đùa, nàng chịu tới hàn huyên chuyện văn với bọn họ, chẳng những ai nấy đều nở mày nở mặt, mà còn cảm giác kinh hãi vì được nhận ân huệ.

Bàng Ngọc cười nói: "Bọn ta đang nghiên cứu xem đêm nay Tú Phương đại tiểu thư trong cung đình liệu có khai kim khẩu, dâng một khúc ca lên Hoàng thượng hay chăng?"

Trong đám tướng lĩnh Thiên Sách Phủ, Bàng Ngọc là nhân vật nổi tiếng phong lưu, câu đùa kiểu này nhất định không phải do miệng đám Lý Tịnh hay Uất Trì Kính Đức nói ra.

Hồng Phất Nữ đáp thay: “Lần này Tú Phương đáp ứng Hoàng thượng tới phó hội nhưng không biểu diễn ca khúc.”

Nếu như Thượng Tú Phương đáp ứng yêu cầu của Lý Thế Dân hay Lý Kiến Thành tới tham dự yến hội trừ tịch thì cũng hợp lẽ thường. Nhưng nếu do Lý Uyên mời đến thì quan hệ giữa họ thật rất không tầm thường. Từ Tử Lăng trực giác cảm thấy bên trong không phải là quan hệ nam nữ mà là có liên quan đến mẫu thân của Thượng Tú Phương là Minh Nguyệt.

Ánh mắt Thượng Tú Phương rời khỏi Bàn Ngọc quay sang nhìn Từ Tử Lăng, dịu dàng nói: “Mạc lão sư không những kiếm thuật cao minh, thì ra còn là một nhân vật phong lưu cầm kỳ thi họa không gì không tinh, Tú Phương còn chưa có cơ hội thỉnh giáo.”

Từ Tử Lăng cảm thấy hết sức lúng túng, thầm rửa Hưu Hi Bạch không thận trọng, đành cố nuốt lời khen hàm ý châm chích này xuống, hiểu rằng Thượng Tú Phương đã ngầm lưu tâm đến sự việc của gã ‘Mạc Vi’ ở thanh lâu, không chừng cả chuyện chơi bời với Kỷ Thiển cũng biết rõ như trong lòng bàn tay.

Đành ra sức chống chế: “Bỉ nhân chỉ chỉ đi theo nhị thiếu gia nhà này tới Thượng Lâm Uyển coi nhiệt náo mà thôi.”

Thượng Tú Phương ánh mắt sâu lắng liếc nhìn gã, với tu dưỡng tinh thần như Từ Tử Lăng mà cũng bất giác rúng động.

Lý Tịnh nói: “Sắp tới lúc rồi. Tú Phương, mời!”

Mọi người nhìn vào cửa điện, đại bộ phận khách khứa đã nhập điện, nếu còn không đi sẽ bị trễ.

Thượng Tú Phương cũng không khiêm nhượng, có Hồng Phất Nữ theo bên dẫn đầu nhẹ đưa gót ngọc tiến về phía điện Thái Cực.

Từ Tử Lăng chuẩn bị cất bước thì Trương Tôn Vô Kỵ tới bên nói: “Tần vương sai ta nhắc nhở Mạc huynh, chỉ cần Mạc huynh kháng cự được tới chiều thứ mười lăm của Khả Đạt Chí là ông ấy sẽ cho ngừng cuộc đấu, Thiên Sách Phủ chúng ta cũng có được thể diện rồi.”

Từ Tử Lăng mỉm cười: “Tốt nhất là Hoàng thượng ra lệnh ngừng cuộc đấu, như thế chẳng phải có sức thuyết phục hơn hay sao?”

Nói xong không để ý đến Trương Tôn Vô Kỵ nữa, vội bước đuổi theo Lý Tịnh.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>